

Posudek vedoucího práce na bakalářskou práci

Marie Korálové

Volnočasové aktivity jako jedna z forem prevence sociálně patologických jevů u romských dětí a mládeže v Prachaticích

Formální úroveň práce

Práce je technicky dobře zpracována. Rozsah práce odpovídá požadavkům na bakalářskou práci. Citace odpovídají normám.

Práce není dostatečně přehledná. Obsah není náležitě podrobně členěn do podkapitol. Některé části práce patří svým významem do jiných kapitol. Proto obsah kapitol ne vždy odpovídá přesně názvu kapitol (str 8.).

Jazyková stránka práce

Někdy se vyskytují dlouhá souvětí, autorka se vyjadřuje rozvláčně. V celé práci není užíván důsledně odborný styl. Mísí se s vlastními úvahami autorky, které mají podobu eseje a osobní reflexe (str 36; str.37). Na str. 7 se vyskytuje krkolomná stavba věty.

Obsahová stránka práce

Autorka se ve své práci pokouší nalézt odpověď na otázku, zda jsou romské děti opravdu *obtížně vychovatelné a vzdělavatelné* a zda jejich *odlišné chování* souvisí se sociálně patologickým chováním nebo zda se jedná o *odlišné chování* na základě etnicky odlišných zvyků a vzorů. Celkově lze říci, že názvy kapitol a jejich obsah se hryjí jen částečně. Například v **druhé kapitole** autorka hovoří o sociálně patologických jevech. Na konci kapitoly na str. 7 dole a hlavně na str.8 však přechází do problematiky prevence, aniž by tuto část odlišila nadpisem. Prevenci se věnuje až ve 4. kapitole na stránce 11. a pak opět v kapitole 12. na stránce 23.

V **kapitole třetí** se věnuje vztahům mezi Romy a Neromy. Do této části by patřily kapitoly 7., 9. a částečně 10. Autorka správně uvádí, že chování R je sociálně podmíněno. Uvádí však dále, že podle Vágnerové se většinová společnost musí částečně přizpůsobit. Autorka práce však dále nerozvádí jak a v čem.

Ve **čtvrté kapitole** se autorka věnuje problematice prevence. Tento pojem nerozebírá, ale hovoří už o prevenci jako aplikaci požadavků pedagogiky volného času. .

Kapitola pátou nazvala autorka Motivace, která obsahově je vlastně podkapitolou problematiky prevence.

Kapitola šestá se nazývá Prostředí. Zde autorka hovoří o mikroprostředí, rodině, pak škole, společnosti a kultuře. Dále o výchovných stylech, opět o možných příčinách vzniku sociálně patologických poruch; dále o salesiánech a zmiňuje se o tom, že vědci vytvořili řadu intervenčních metod na prevenci spuštění trestné činnosti.

V **kapitole sedmé** krátce informuje o zapojení Romů do programů prevence v městě Prachatice. Dále však podrobněji hovoří o volnočasových aktivitách pro Romy v Prachaticích také v kapitole třinácté.

Osmá kapitola se nazývá Intergrace kontra izolace. Autorka se však pojem integrace nerozebírá, ale zabývá se diskriminací a hovoří o rovnosti. Dále uvádí právní předpisy, týkající se zákazu diskriminace.

V **kapitole deváté** na sedmi řádcích autorka hovoří o kultuře. Tuto problematiku však dále podrobně rozvádí v kapitole desáté.

V teoretické části je práce nedostatečně přehledná.

V praktické části práce autorka provádí výzkumnou sondu. Zjišťuje jakým způsobem tráví děti svůj volný čas, zda nabízené aktivity jsou jim blízké a nabídka uspokojující. Dále zjišťuje co je přivedlo do kroužku, pocity a názory na trávení volného času. Autorka prováděla šetření u deseti romských dětí mladšího školního věku, které navštěvovaly kroužek hudebně pohybových aktivit v Domě dětí

a mládeže v Prachaticích.

Autorka zjistila, že dětem se aktivity líbí. Zajímavé je zjištění, že děti nezačaly chodit na kroužek samy, ale z podnětu pedagogů ve škole nebo domu dětí a mládeže nebo dalších osob z majority. Děti ještě nedovedly zhodnotit jaký význam pro ně kroužek má. Uváděly jen, že se jim líbí hudba, tanec nebo že se mohou vystupovat.

Autorka dochází k závěru, že výchova romských dětí je pro ně velkým přínosem, i když většinou děti samy i jejich rodiče význam těchto aktivit nedovedou ocenit. Tento závěr opírá o odborné publikace a uvádí význam volnočasových aktivit pro prevenci sociálně patologických jevů u Romů. Dále autorka hovoří o rozdílném pojetí normality u Romů a příslušníků majority. Zdůrazňuje vliv sociokulturního prostředí a dochází k závěru, že tento problém odlišného chápání normality je obtížné řešit. Řešení vidí v toleranci, přátelství a vzájemné pomoci.

Je třeba také vytknout nesprávné označení výzkumného šetření, které autorka v závěru práce označuje jako sociologické šetření.

Přes výše uvedené nepřehlednosti a vnitřní nekonzistenosti jednotlivých kapitol práci doporučuji k obhajobě.

V Českých Budějovicích dne 16.5.2012

Mgr. Pavel Kuchař Ph..D.